

JAZZ

Terje Mosnes

tmo@dagbladet.no

Du store Alpaca

CD: **Eirik Hegdal** har i flere år prestert godt, til dels strålende som både saksofonist, orkesterleder, arrangør og komponist. Men med «Tapet Tapet!» - formodentlig i betydningen *overveldende mengder tapet*, ikke *teipet tapet* - spørres det om han ikke når nye høyder, iallfall som det siste.

FOR DET ER SJELDEN å høre noen operere så fändenivoldsk, uanstrengt og ikke minst muntert i det ganske lumske farvannet der jazz/improvisasjon/samtidsmusikk flyter sammen. Her er faren for kreativ grunnstøting og snarlig synkeferdighet betydelig, men Hegdal går klar med glans. I lag med den klassiske kammertrioen **Trio Alpaca** - **Sigrid Elisabeth Stang** (fiolin), **Marianne Baudouin Lie** (cello), **Else Bø** (piano) - og ikke minst perkusjonisten **Tor Haugerud**, slår han til med et suiteliknende, 18-sattset verk der Arvo Pärt møter Sjostakovitsj møter Anthony Braxton møter... glem det. Dette er original Hegdal og overraskelsene kommer tett. Men sammen med sine følgesvenner skaper han også musikk (inkludert gjallende, fanfareaktig «folkemusikk») som uopphørlig avføder mange og ulike assosiasjoner til siste del av forrige århundre. Kammertrioen er formidabel og offensiv i alle faser, Haugerud er som alltid en klangmaker og rytmiker som med utsøkt plasseringssans hever all musikk han kommer borti flere hakk, og Hegdal selv spiller sine saksofoner med noe som best kan beskrives som inspirert sikkerhet, for alt jeg vet basert på en klar anelse om at han er i ferd med å signere noe stort.

Eirik Hegdal/ Alpaca Ensemble

«Tapet Tapet!»
(Jazzaway/Musikkoperatørene)

**Formidabelt i jazz/samtidsmusikk-
grenselandet.**

